

Príbeh
o vzťahu, kde je
všetko na druhú.
Okrem lásky.

Gita
PRESS

Timea
Keresztényiová

DVA plus dva

Vy dokážete milovať oboch. On však miluje len svoje dieťa. Poznáte to?

DVA
plus dva

Mojim najmilším.

ISBN 978-80-89452-85-9

Timea
Keresztényiová

DVA
plus dva

Bratislava máj 2014

Timea Keresztényiová

Copyright © Timea Keresztényiová 2014

Dva plus dva

Čo som ti mala povedať a nikdy som nepovedala:
Že nikto sa nemiluje ako ty.
Že nikto sa na mňa nepozeral ako ty.
Že som chcela s tebou dieťa.
Že som nikdy nevedela, na čo myslíš.
Že som šesť rokov ani nezavadila pohľadom o iné-
ho.

Že som ťa ľúbila ako koňa.

Veľa toho nie je. Ostatné som ti povedala a viac zoznamov nenapíšem, lebo mi to nerobí dobre.

Len nech mi nikto nehovorí, že stačí to alebo ono a vzťah bude fungovať. Treba vzťahové príručky doplniť o kategóriu neriešiteľné.

Nikto nie je na vine viac alebo menej.

Nikto nič strašné neurobil.

Nikto to takto nechcel.

Len to skrátka nejde.

Timea Keresztényiová

1.

Volám sa Lujza Szalayová. Aj vyzerám ako Lujza Szalayová, čo je fajn, lebo meno podľa mňa značne predurčuje základné obrysy toho, ako bude človek žiť, konať a vyzeráť. Vezmite si, ako znie povedzme Gisele Bündchen. Vyslovte to a nechajte doznieť vibrácie. Alebo Selena Gomez. Alebo aj Hillary Clinton. Chápeme sa, hej? Takže ja mám primerané miery, zvláštne oči, dobrú výšku a gaštanové vlasy do pol chrbta; ako taká Lujza. Je to super, ak vezmeme do úvahy, že som mohla poľahky skončiť ako Hajnalka či Bernadetta, moje kamošky zo sídliska, milé kočky, akurát žijú, konajú a vyzerajú ako Hajnalka či Bernadetta.

Vychodila som školy, trochu záškoláčila, trochu vyvádzať a s odretými ušami som nakoniec aj tak skončila ako kaderníčka, ktorou som vždy túžila byť. Flákala som sa po svete, milovala som zlých aj dobrých chlapcov, nechala sa milovať tými, ktorí za to stáli, aj tými, ktorí vôbec. Tak pol na pol.

Mám najkrajší salón široko-daleko, a keď strihám, nedýcham. Lebo to zbožňujem.

Mám aj auto, ktoré mi závidia, košíček na chodbe na upomienky, vnútorný oheň, drzé reči, obéznu mačku, veľkú knižnicu, šialené nápady, tetovanie na ľavom lýtku, zopár smutných spomienok a srdce otvorené dokorán.

Navzdory všetkému.

Čo ak by niekto...?

2.

Ja som si tak nejako vždy všetko vydrela. Asi nie som najlepšia kaderníčka, ale urobila som pre to, čo sa dalo. Keď sa ešte farbilo všetkými tými otrasnými farbami, ktoré si zákazníci kupovali v obchodoch, ja som si zaumienila, že otvorím luxusný salón L'Oréal. A pekne s recepčnou a s dobrou kávičkou. Keď sa parochne predávali ešte len v jednej jedinej predajni na korze v Bratislave, hneď som si išla kúpiť prvú, odtieň platinová blond, aby som vedela, o čo ide a aby som potom objednala tie najlepšie na trhu. Keď sa všade nevesty česali v štýle ohavnej poschodovej torty, nakúpila som si všetky zahraničné časopisy a po nociach česala ochotníčky, aby som bola iná. Keď som išla po škole na prázdniny do Londýna ako au pair, hneď v prvý večer som vyrazila do miestneho černošského salónu a uprosila som majiteľa, nech mi dovolí uňho pracovať hoci aj zadarmo a pozeráť sa.

Len čo prišli na scénu umelé nechty, urobila som si kurz nechťového dizajnu a zakúpila štartovaciu súpravu profesionálnej manikérky.

V momente, keď začali byť v móde vizážistky, prihlásila som sa na kurz líčenia a kúpila megakufor plus stojan plný líčidiel, ktorý by v pohode zásobil tri väčšie slovenské mestá.

Urobila som si všetky školenia a stáže, aké kedy kto vymyslel, a na diplomy som si musela vyhradiť tú najväčšiu stenu.

Pochodila som veľtrhy krásy a z každého priviezla revolučnú vychytávku, ktorej som venovala aspoň dva týždne života, kým som sa ju naučila používať.

Skrátka, na šťastenu, ktorá len tak halabala poletuje a sadne na náhodnú okoloidúcu Lujzu Sz., neverím. Až na jednu vec.

Tvrdím, že správny chlap sa dá vymodliť. Pridávam sa tak k sektárskemu spolku okolo Tajomstva and comp., ktorý prízvukuje, že sa netreba hanbiť vypýtať si a pokiaľ možno čo najhutnejšie opísať svoje predstavy. A nešetriť na sebe! Táto filozofia je v priamom rozpore s ďalším zoskupením, ktoré tvrdí, že naopak, netreba sa na svoje ciele príliš fixovať a treba to hrať akože na náhodu. Že vraj až vtedy, keď nikoho nebudeme čakať, niekto príde.

Nuž, pokiaľ ide o lásku, verím, že v Centrálnom skladišti dobrých chlapcov robia, čo môžu. Naozaj. Vypočujú, polutujú, chápavo pokyvávajú hlavou a vyšlú

Dva plus dva

do obehu najlepši možný model, aký práve pasuje do našich rozháraných plánov.

Zvyčajne má plus-mínus správny počet rokov, vlasov, kíl, skúseností.

Ak sme si to špeciálne nevyžiadali, nie je z Burundi, hovorí jasným a zrozumiteľným jazykom, netrpí strašnou anomáliou ani úchylkou.

Má kompatibilné myslenie, telo, zázemie.

Pridajú mu niečo na osvieženie, nejaké milé vybočenie z nudy, ktoré nás bude vzrušovať.

Zabezpečia stretnutie.

A zvyšok je už v našej rézii. Práve v tomto bode, obávam sa, tento geniálny plán zlyháva.

3.

Pamätám sa, keď prvýkrát vošiel do kaderníctva. Nie na to, ako vyzeral, ale aký mal hlas.

Zvučný, hlboký, pokojný, nenormálne krásny hlas.

„Dobrý deň,“ zahlaholil a vynoril sa zo zátišia spomedzi načechraných parochní a pričeskov, dekorujúcich vstup do salónu. Na chlapov som zvyknutá z roboty, takže pokoj. Balia ma starí, mladí, možní, nemožní, ženatí, tí hlavne, slobodní, zámožní aj lúžri. To je asi taký tradičný folklór medzi mužmi a ich kaderníčkami, ktorí sa však začína a končí za prahom prevádzky.

Tento bol však kus. Tmavý, to v prvom rade. Také to ledabolé strnisko, čo si vyžaduje zložitú a dôkladnú údržbu, aby vyzeralo ledabolo. Oči uprel na mňa, dal mi z nich niečo málo prečítať a potom prebehol dve dámy pod sušičmi.

„Mohol by som sa objednať na strihanie?“ spýtal sa sucho, nekoketne, priam nezáživne. Mňa neoblafol. Ani Martušku, moju kolegyňu, ktorá sústredene mie-

šala farbu, a je to jediná Martuška na svete, ktorá nevyzerá ako Martuška, ale ako Gisele. Zoskenovala ho za dve sekundy a vrhala na mňa veľavravné pohľady spoza pultu.

Prehltla som „Vy by ste mohli čokoľvek“. Mať tak o päť rokov menej, išla by som do toho, ale po tridsiatke mi už tieto fóriky nešmakovali, a tak som sa zdvorilo usmiala, vytiahla som zošit a zapísala som ho na ďalší deň.

Nekoketne, v tom ma mohol iba ťažko tromfnúť.

„Gross,“ nadiktoval vláčne. „Michael.“

No nech sa páči. To už Martuška skoro prevrhla šejker s namiešanou farbou, ako ju išlo rozdrapiť.

„Tak zajtra,“ povedala som na rozlúčku a vrátila sa k rozostrihanej hlave. Fešák vypochoďoval z kaderníctva, zanechal za sebou stopu nejakej drahej vône s výťažkom alfa samca a dohromady jeden, dva, tri, štyri, päť žien vo vytržení.

„To je ten architekt!“ naklonila sa ku mne pani Kováčová, ktorá ku mne každý utorok prichádzala na fúkanú, a žmurkla naradostene, ako zaslobodna.

Michael Gross bol totiž taký.

Baby z neho boli hotové a on z nich tiež. Vyberal si z nich priberčivo a prezieravo a nikdy, ale naozaj nikdy sa vo svojom výbere neunáhľil. Na konci tohto nádherného mesiaca, presne dvadsaťdeväť dní po tom, ako prvýkrát vkročil do salónu Louise, si vybral mňa.

4.

Zbalil ma na to, že ma nebalil, čo v praxi znamená, že som mala do činenia s najnebezpečnejším prototypom, vykazujúcim vysokú úspešnosť – s baličom chladnokrvným.

Ten nebalí ako tí druhí. A už vôbec nie okato.

Nikdy sa mi nepozrel do výstrihu. Neutrúsil jediný dvojzmysel. Neponúkol sa, že mi urobí architektonický návrh na recepčný pultík a nech to preberieme pri kávičke.

Nie. On vypátral hroznú kvetinu a dal ju doručiť štrbavému chlapíkovi.

Bavil sa.

Poslíček mal len jeden zub, prisahám. Ani tomu už veľa nechýbalo, aby vypadol. Pritmolil sa do salónu v čase najväčšej špičky, čiže okolo piatej, a za viac i menej hurónskeho smiechu všetkých prítomných mi vrazil do rúk príšernú antúriu červenej farby. Mala v sebe všetko, čo neznášam, neprirodzenosť, gýč a eš-

te aj umelohmotnú stužku, akoby nestačilo, že vyzerá ako pohrebná kália prefarbená červeným lakom. Niektorí tvrdia, že antúria je zmyselný sexuálny symbol, veď je červená, a ešte aj ten dzindzík, čo sa z nej týči... A teda je pravda, že jej povrch z určitého uhla pripomínané tie žilnaté údy z neslušnej filmovej brandže, ale tu sa všetka zmyselnosť antúrie, chudery, začína i končí.

Navyše len jedna!!! Kto pošle žene JEDNU žilnatú antúriu?

Gross.

Tesco igelitku s tromi ananásovými džúsmi mi zavesil na kľučku už osobne. Vraj si všimol, že málo pijem.

Za stieračmi mi pristáli huňaté termoponožky. To bolo, keď mi vypadol kotol a nekúrilo sa, a ja mám vtedy dlažbu ako mrazničku.

Išiel po mne od toho prvého strihania. Od prvého momentu, keď som mu zahrabla prstami do vlasov a jeho telom prebehol slabý krč, ktorý nevedel zamaskovať.

Vymieňali sme si informácie každým pórom, dotýkala som sa ho, skúmala pokožku a hladkala šiju. Na konci tohto banálneho pánskeho strihu mi tiekli kropaje potu po chrbte a cítila som sa ako po trojhodinovom... božemôj, však viete čom.

Povedal mi len jedinú vetu, aj to až pri platení.

„Teším sa nabudúce.“

To sú tí chlapci, ktorí do týchto slov zamaskujú „Urobím ti to tak ako nikto predtým a budeš jačať, že chceš viac“ .

Takže tak. Išiel po mne cielavedome a systematicky, ako keď rysuje pôdorys domu. Robil to, ako chcel, kedy chcel a vždy uhádol, ako som to chcela a kedy som to chcela ja.

Išiel po mne bezostyšne a ja som poslušne jačala, že chcem viac.

Viac Michaela Grossa. Viac. Viac.

„Ale, ale. Aká nedočkavá,“ šepkal mi do ucha po prvom bozku na malom parkovisku v mojom aute. Skoro som v ten večer stratila tržbu, lebo to sa pri strate nej hlave stáva.

„Potom mi dáš menný zoznam mužov, ktorí ťa naučili takto bozkávať, a pôjdem ich zavraždiť,“ povedal, keď sme sa od seba odtrhli.

Viac.

Prosím.

„Kde si bola doteraz? Kde si sa schovávala?“ držal mi hlavu v dlaniach a bozkával každý centimeter mojej tváre. Hovoril aj úplne iné veci, aj úplne inak, a vtedy sa mu sivé oči roztápali a hlas chrapčal, lebo ešte niečo vám poviem: ja som po ňom išla tiež, ale tak ako nikdy po nikom.

Keby niekto vyrobil stopercentný výťažok Michaela Grossa, bez konzervantov, šlahla by som si ho vnútrožilovo každé ráno.

Dva plus dva

Každé.

Ráno.

Zakaždým predtým napísal: *„Vyzliekaj sa, dievčinka. Prídem ťa opáčiť.“*

Asi som nespomínala, no večer nemohol.

5.

Kto vymyslel, že siedmy rok vo vzťahu je krízový, nech sa dobrovoľne prihlási. Je to lahtikár a nebezpečný idealista. Krízový je predsa každý rok! Čo rok, každý deň. Byť vo vzťahu zrodenom z poblúznenia, rozumej stojacom na vratkých nohách, je normálna drina na každodennom tmelení, obrusovaní a likvidácii krízových momentov v zárodku. Šichta sa nikdy nekončí a kríza, sviňa, čaká, kedy môže udrieť.

Bavilo ma porážať ju a vyhrávať boj o nás. Lebo Michael bol hodný tejto makačky. V Centrálnom skladišti sa s mojou objednávkou pohrali a poslali muža dobre vyzerajúceho, voňavého, vtipného, z dobrej rodiny. To nebola chémia, to bol nukleárny výbuch. Preplietli sme si prsty, dlane, jazyky, nohy, telá, v tomto poradí, a spolu sme rástli omotaní okolo seba, nejestvujúci bez seba.

Vlastne sme nerobili nič, len sme sa spolu milovali, sporadicky dýchali a jedli, milovali, milovali, a popri-

Dva plus dva

tom tíško zotrúvali v bojovej pohotovosti, keby nám chcel niekto na naše krehké poblúznenie siahnúť.

Lebo viete, kríza, sviňa, čaká, kedy môže udrieť.

Michael nebol z Burundi, bol z Bystrice, bol rozvedený, mal 185 centimetrov a bohovské stehná, lebo strašne veľa lyžoval.

Tak a už nám chýbajú len milé osviežujúce doplnky, aby to nebola nuda.

Michael má syna, ktorý s ním zostal po rozvode. Ja mám dcéru, ktorá zostala so mnou automaticky, lebo s jej otcom sme sa rozišli ešte predtým, než sa narodila. To je to, čo nám zostalo z minulosti, keď sme boli prepletení s inými ľuďmi.

Až teraz je to všetko.

Láska 2 + 2, vážení, to nie sú trilujúce hrdličky, sliz a práškový cukor, kam oko dovidí. Lebo viete, kríza, sviňa, nemá rešpekt. Dokonca niekedy ani nečaká.